

Arrest

nr. 330 967 van 13 augustus 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 mei 2025.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van Mr. H. VAN NIJVERSEEL, die loco Mr. E. VAN DER HAERT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart een Palestijn van Arabische origine afkomstig uit Gaza te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 28 februari 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 24 november 2023 de vluchtelingenstatus toegekend werd (AD, map 6, landeninformatie, stuk 2-brief van de Griekse asiendiensten d.d. 2 september 2024).

2. In het verzoekschrift wordt vooreerst aangeklaagd dat het verzoek om internationale bescherming in het Frans werd geregistreerd terwijl gedurende de procedure voor het CGVS en voor het opstellen van de bestreden beslissing echter het Nederlands werd gebruikt waardoor artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet wordt geschonden.

In dit verband stelt de Raad vast dat het administratief dossier twee 'bijlage 26' bevat, één in het Nederlands en één in het Frans opgesteld. Echter werd enkel de "bijlage 26" van 8 augustus 2024 opgesteld in het Nederlands ondertekend door de verzoekende partij zoals blijkt uit het administratief dossier. Uit de 'bijlage 26' van 8 augustus 2024, opgesteld in het Nederlands en ondertekend door verzoekende partij, blijkt dat zij er van in kennis werd gesteld dat de taal waarin haar verzoek om internationale bescherming onderzocht zal worden, het Nederlands is.

In casu blijkt aldus dat verzoekende partij uitdrukkelijk aangaf akkoord te zijn dat haar beschermingsverzoek in het Nederlands zou onderzocht worden. Het onderzoek naar aanleiding van het door verzoekende partij ingediende verzoek om internationale bescherming, dat heeft geleid tot de bestreden beslissing, werd derhalve overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet in het Nederlands geschied.

Gelet op het voorgaande wordt de schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet aangenomen.

3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

4. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard te zijn dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit neemt niet weg dat er in Griekenland sprake is van een zeer precarie situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

5. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5.1. Verzoekende partij maakt voorts niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij kampt met enige medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Waar verzoekende partij in het verzoekschrift wijst op het feit dat zij minderjarig was bij aankomst in België en tijdens haar procedure, dient opgemerkt te worden dat zij op heden meerderjarig is en haar minderjarigheid aldus niet langer ingeroepen kan worden als een element van bijzondere kwetsbaarheid. De verzoekende partij staat niet dat zij grote leerproblemen heeft, dat zij niet goed Arabisch kan lezen of schrijven en dat zij heel immatuur zou zijn is. Ook toont zij geenszins aan waarom deze elementen in haar hoofde een bijzondere kwetsbaarheid uitmaken bij een terugkeer naar Griekenland. Uit haar verklaringen blijkt immers niet dat deze elementen haar in de weg staan om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland te laten gelden. Immers heeft zij samen met familieleden de nodige documenten bekomen en opgehaald in Griekenland. Zij brengt in het verzoekschrift verder geen enkel begin van bewijs bij waaruit zou moeten blijken dat ze over een medische of psychische kwetsbaarheid beschikt waardoor ze bij een terugkeer naar Griekenland problemen zou ondervinden bij het instaan voor haar eigen levensonderhoud. Verzoekende partij benadrukt voorts in het verzoekschrift dat haar vroegere leefomstandigheden in Gaza aan haar kwetsbaarheid hebben bijgedragen doch voert zij hiermee wederom slechts een algemeen betoog die evenmin wordt gestaafd door een stavingstuk. Hoewel er niet betwist wordt dat de situatie in Gaza een psychologische impact kan hebben op de verzoekende partij, kan, gelet op het voorgaande, niet blijken dat de verzoekende partij persoonlijk dermate zware psychische problemen ondervindt dat deze haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Waar verzoekende partij dienaangaande in het verzoekschrift het arrest van de Raad van 9 januari 2025 met nummer 319 963 citeert en stelt dat de Raad omwille van de huidige veiligheids- en humanitaire situatie in Gaza reeds een intrinsieke kwetsbaarheid heeft erkend in hoofde van alle Gazanen, benadrukt de Raad dat het door verzoeker geciteerde arrest een individuele geval betreft en geen precedentwaarde heeft. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden. Bovendien wordt in de bestreden beslissing op goede gronde gemotiveerd dat: “Aansluitend bij het voorgaande kan erop gewezen worden dat u, die hier in België medische zorgen zocht omdat u niet zwanger geraakt en er hier werd vastgesteld dat u een miskraam heeft gehad (CGVS, p. 18), ook in Griekenland toegang had tot medische zorg. Zo ging u omdat u buikpijn had naar een ziekenhuis op Kreta waar medisch onderzoek uitwees dat u een kiste aan uw darmen had en waarbij het medisch personeel de analyse maakte dat deze kiste mogelijk vanzelf zou weg gaan, iets wat uit medisch onderzoek in België ook het geval bleek te zijn (CGVS, p. 16). Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij terugkeer naar Griekenland niet opnieuw toegang zou hebben tot de aldaar beschikbare gezondheidszorgen.”

Op basis van het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld, die haar zal verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland of die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Op basis van het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofde in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

5.2. Verzoekende partij is een achttienjarige jonge vrouw zonder bijzondere kwetsbaarheid. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 24 november 2023 de vluchtelingenstatus toegekend werd en dat aan haar een verblijfsvergunning afgegeven werd geldig tot 23

november 2026 (AD, map 6, landeninformatie, stuk 2-brief van de Griekse asiendiensten d.d. 2 september 2024). Het verstrijken van de geldigheid van haar Griekse verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. Waar verzoekende partij in het verzoekschrift ingaat op de obstakels en problemen die zich voordoen bij het afgifte/verlengen van Griekse verblijfsvergunningen, dient erop gewezen te worden dat zij niet dienstig naar deze informatie hieromtrent kan verwijzen aangezien haar Griekse verblijfsvergunning nog geldig en zij aldus bij terugkeer naar Griekenland nog over een geldige verblijfsvergunning zal beschikken. Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. Het loutere feit dat zij op heden niet meer over deze verblijfsvergunning beschikt omdat zij deze bij aankomst in België verloren zou hebben, doet aan bovenstaande geen afbreuk (NPO, p. 4). Er wordt namelijk nergens aangetoond dat zij in de onmogelijkheid zou verkeren om bij een terugkeer naar Griekenland een duplicaat aan te vragen.

5.3. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit de verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij slechts acht maanden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland doorgebracht heeft. Uit een verblijf van een dergelijke korte periode kan de verzoekende partij onmogelijk haar conclusies trekken over het verblijf al daar en deze periode is zeker te kort om de rechten verbonden aan haar status af te dwingen. Al bij haar vertrek uit Gaza was verzoekende partij van plan om met haar echtgenoot in België te gaan wonen. Verzoekende partij heeft Griekenland verlaten een aantal maanden voor ze achttien werd. Uit haar verklaringen kan ook niet blijken dat ze enige stappen heeft ondernomen om haar leven als meerderjarige in Griekenland voor te bereiden door bijvoorbeeld huisvesting of tewerkstelling te zoeken. Daarnaast blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij over voldoende financiële middelen beschikte tijdens haar verblijf in Griekenland. Zo maakte zij sinds de toekenning van haar internationale beschermingsstatus in Griekenland meerdere reisbewegingen binnen Griekenland alvorens zij naar België aankwam (NPO, p. 9-10). Bovendien verbleef verzoekende partij, nadat zij het vluchtelingenkamp in Leros had verlaten tot aan haar vertrek uit Griekenland, steeds in huurwoningen in Leros en Kreta (NPO, p. 9-10). Tevens beschikt verzoekende partij over een familiaal netwerk waarop zij tijdens haar reisweg naar en binnen Europa kon steunen. Zo reisde zij met haar meerderjarige neef naar Griekenland, hij begeleidde haar ook naar Thessaloniki om er haar reispas op te halen en verbleef zij voordat zij in België een verzoek indiende een week bij haar neef in België (NPO, p. 10-11 en p. 13-14). Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd: “Daar waar u, die van bij uw vertrek uit Gaza al van plan was om met uw echtgenoot in België te gaan wonen (CGVS, p. 6), verklaarde dat u niet naar Griekenland kan terugkeren omdat u er van de Griekse autoriteiten geen ondersteuning of geld kreeg (CGVS, p. 14), dient er vooreerst opgemerkt te worden dat u in Griekenland zelf nooit stappen ondernam om te weten te komen waar u als begunstigde van internationale bescherming recht op had (CGVS, p. 15). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u wel degelijk financiële middelen had in Griekenland. Zo maakte u sinds de toekenning van uw internationale beschermingsstatus in Griekenland meerdere reisbewegingen waarbij u van Leros naar Kreta reisde, u vanuit Kreta met de boot heen en weer naar Thessaloniki reisde om er uw reispas die door uw schoonbroer betaald werd op te halen en u later vanuit Kreta naar Athene reisde om er de dag nadien een vlucht naar België te nemen (CGVS, p. 9-10). Bovendien verbleef u nadat u het vluchtelingenkamp in Leros had verlaten tot aan uw vertrek uit Griekenland steeds in huurwoningen in Leros en Kreta (CGVS, p. 9-10). Aansluitend kan er nog op gewezen worden dat u (los van uw echtgenoot) over een familiaal netwerk beschikt waarop u tijdens uw reisweg naar en binnen Europa kon steunen. Zo reisde u met uw meerderjarige neef Bilal naar Griekenland, begeleidde hij u ook naar Thessaloniki om er uw reispas op te halen en verbleef u voordat u in België een verzoek indiende een week bij uw neef Brahim Nadar Barbakh, die hier in België internationale bescherming kreeg (CGVS, p. 10-11 en p. 13-14). Er dient nog op gewezen te worden dat er door het CGVS in het kader van het derde verzoek van uw echtgenoot, die net zoals u in Griekenland een vluchtelingenstatus heeft, een niet-ontvankelijkheidsbeslissing werd genomen omdat er niet werd aangetoond dat zijn bescherming in Griekenland ondoeltreffend is, noch dat er elementen zijn waaruit kan worden afgeleid dat hij bij een terugkeer naar Griekenland er als begunstigde van internationale bescherming in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zou geraken. [...]Niets wijst er dan ook op dat u, heden een meerderjarige vrouw die in het verleden in Griekenland nooit stappen heeft gezet om legaal werk te vinden en die in het opvangcentrum in België soms als keuken- en poetshulp werkt (CGVS, p. 12 en p. 18), [...] zou kunnen terugkeren naar Griekenland om er als begunstigde van internationale bescherming een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen of dat u in Griekenland geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt aldaar. Evenmin zijn er indicaties dat u bij een terugkeer naar Griekenland, net zoals in het verleden en indien nodig, niet opnieuw beroep zou kunnen doen op uw familiaal en financieel netwerk.” Waar de verzoekende partij aangeeft dat haar familieleden heden niet meer in Griekenland verblijft, wordt dit geenszins gestaafd. Ook maakt ze geenszins aannemelijk dat ze geen beroep zou kunnen doen op de Griekse autoriteiten.

Waar de verzoekende partij verwijst naar haar huwelijk in het verzoekschrift, gaat ze voorbij aan hetgeen hierover uiteengezet wordt in de bestreden beslissing: “Daar waar uw advocaat tevens opwierp dat uw huwelijk omwille van uw minderjarigheid niet door de Belgische en Griekse autoriteiten erkend wordt (CGVS, p. 18), kan er herhaald worden dat u intussen meerderjarig bent geworden, waardoor niet ingezien kan worden dat, indien u wenst dat uw huwelijk wordt gevalideerd door de Belgische en/of Griekse autoriteiten, u hiervoor niet de nodige stappen zou kunnen ondernemen.” De verzoekende partij laat na aan te tonen dat ze getracht heeft om haar huwelijk te laten erkennen door de Griekse autoriteiten.

Uit bovenstaande kan niet afgeleid worden dat verzoekende partij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonde. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

5.4. Waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift verwijst naar internationale rechtspraak en rechtspraak van de Raad, wijst de Raad erop dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

6. Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoonde dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

7. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Het beschermingsverzoek van verzoekende partij dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoekende partij niet-ontvankelijk blijkt omdat zij zich nog kan beroepen op haar beschermingsstatus in Griekenland, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Aangezien verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is haar verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza niet dienstig.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 26 juni 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1406 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP is echtgenote van de VzP in de zaak met rol nr. 2.

VzP bevestigt dat ze een statuut heeft in Griekenland dat niet voldoet want er is een schending van art. 3 EVRM omwille van de erbarmelijke omstandigheden. Ze kwam toe in Griekenland als niet-begeleide minderjarige en is zwanger nu, ze heeft schrik om op straat te moeten bevallen waardoor nu sprake is van een uitzonderlijk kwetsbaar profiel. Haar ouders leven in de oorlog, ze wil er niet naar toe evenmin als op straat gaan leven in Griekenland. Ze wil hier een familie kunnen opbouwen.”

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde algemene argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 13 mei 2025.

Waar een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niets eens is en waarom, gaat verzoekende partij hieraan voorbij en blijft zij desbetreffend in gebreke.

Verzoekende partij beperkt zich ter zitting grotendeels tot het beknopt herhalen van eerder aangehaalde verklaringen en argumenten, waarbij ze evenwel voorbijgaat aan de in de beschikking gedane bevindingen.

Betreffende de opmerking dat verzoekende partij Griekenland binnenkwam als niet-begeleide minderjarige, herhaalt en benadrukt de Raad dat aan verzoekende partij (op minderjarige leeftijd) in Griekenland internationale bescherming werd verleend en dat uit haar verklaringen niet blijkt en zij niet aantoonde dat zij na het verkrijgen van haar internationale beschermingsstatus stappen heeft ondernomen om haar leven als meerderjarige in Griekenland voor te bereiden, doch dat zij daarentegen Griekenland een aantal maanden voor ze achttien werd, heeft verlaten, hetgeen steeds haar bedoeling was daar ze blijkens haar verklaringen

al van bij haar vertrek uit Gaza van plan was om met haar echtgenoot in België te komen wonen. Veeleer dan in Griekenland als statushouder er een leven en toekomst trachten uit te bouwen, stelde verzoekende partij alles in het werk om naar het land van bestemming, België, te komen hetgeen steeds al haar wens en bedoeling was.

Dat verzoekende partij, in eerste instantie als minderjarige en later, indien ze nog enkele maanden had gewacht, als meerderjarige statushouder in Griekenland haar rechten en voordelen verbonden aan haar internationale beschermingsstatus niet kon en kan laten gelden, zoals inzake de toegang tot o.a. de arbeids- en woningmarkt en sociale voordelen, blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet concreet aangetoond.

Uit haar verklaringen en gedragingen blijken allerm minst de nodige en ernstige inspanningen om zich als Grieks statushouder te integreren in de Griekse samenleving. Ze bevestigt dit bovendien in haar op 24 juni 2025, twee dagen voor de zitting, overgemaakte aanvullende nota waarin o.a. wordt opgemerkt dat *“Verzoekster heeft in Griekenland nooit gewerkt, heeft geen enkele beroepskwalificaties, spreekt geen Grieks en is 5 maanden zwanger”*.

Uit de door verzoekende partij eerder afgelegde verklaringen blijkt dat, waar ze in Griekenland nooit stappen heeft gezet om er legaal werk te vinden, zij in België in het opvangcentrum soms als keuken- en poetshulp werkt. Dit toont aan dat verzoekende partij wel degelijk in staat/de mogelijkheid is zich in een voor haar onbekend land te integreren, zoals op de arbeidsmarkt. Inspanningen van die aard in Griekenland, waar ze internationale bescherming geniet en waar zij samen met haar echtgenoot na diens recente terugkeer voor een half jaar uit België steeds huisvesting had en haar man al die tijd kon werken, blijken evenwel geenszins uit verzoekende partij haar verklaringen en handelingen.

Betreffende het feit dat verzoekende partij heden zwanger is, hetgeen ze staft met een aan voormelde aanvullende nota gevoegd zwangerschapsattest dat vermeldt dat de bevalling voor begin november 2025 uitgerekend is, en algemeen betoog ter zitting dat ze schrik heeft om in Griekenland op straat te moeten bevallen, werd er in de beschikking al op gewezen dat verzoekende partij in Griekenland toegang had tot medische zorg en dat uit niets blijkt dat dit bij een terugkeer niet langer het geval zou zijn. Verzoekende partij toont het tegendeel niet aan. In haar aanvullende nota beweert ze zeer kort en algemeen dat het onwaarschijnlijk is dat ze haar AMKA nummer zal kunnen activeren. Het is inderdaad zo dat volgens de AMKA-verordening statushouders hun AMKA alleen kunnen activeren door een bewijs van woonplaats en een arbeidscontract of een wervingscertificaat te laten zien dat is geüpload naar het informatiesysteem van het ministerie van Arbeid (“ERGANI”), als bewijs van adres. De Griekse wet behandelt mensen die internationale bescherming krijgen dus anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. Daardoor kunnen statushouders die geen legale baan hebben, geen actieve AMKA krijgen en worden ze helemaal uitgesloten van gezondheidszorg en sociale voorzieningen. De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie voor asiel en migratie heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, hetgeen tot nu toe nog niet is gebeurd. Echter, blijkt uit de informatie die heden voorligt, voorts dat verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van haar AMKA, wanneer zij daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat zij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: *“If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription”* (UNHCR Greece, “Living In Greece – Access to healthcare”, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; “). Ngo’s beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”, september 2024, p.50). Uit het attest dat voorligt, blijkt geenszins dat zij gedurende haar zwangerschap met gezondheidsproblemen geconfronteerd wordt of dat het om een risico zwangerschap gaat. Aldus maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij geen beroep zal kunnen doen op bovenstaande medische centra om zich tijdens de laatste maanden van haar zwangerschap, de bevalling en erna te laten opvolgen.

Dienaangaande wordt herhaald dat het verzoekende partij toekomt als statushouder het recht en de middelen die haar in Griekenland ter beschikking staan om er haar rechten en voordelen als statushouder te laten gelden ten volle te benutten en uit te putten, waarbij wordt herhaald en beklemtoond dat verzoekende partij allerm minst aantoonst dit te hebben gedaan, gelet o.a. ook op haar snelle vertrek nadat zij er internationale bescherming kreeg. Verzoekende partij was nochtans, zo blijkt uit haar eerdere verklaringen, in Griekenland in staat om, met de hulp en steun van familie, allerhande administratieve zaken in orde te brengen, zoals o.a. een reispas te regelen.

In tegenstelling tot hetgeen door verzoekende partij op zeer algemene wijze ter zitting wordt voorgehouden, is het feit dat zij heden zwanger is niet van aard anders te oordelen over de kwetsbaarheid in haar hoofde, dan hetgeen eerder hieromtrent in de beschikking werd opgemerkt, in punt 5.1. Verzoekende partij toont hiermee immers niet aan dat zij omwille van haar zwangerschap niet in staat is om in Griekenland zelfstandig te functioneren en er haar rechten en voordelen als statushouder te laten gelden en dat zij omwille van haar zwangerschap er niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit blijkt nergens uit. Bovendien geniet haar echtgenoot eveneens internationale bescherming in Griekenland, waar ze ongeveer een half jaar voor hun vertrek aldaar naar België samen woonden en waar haar echtgenoot werkte en in hun onderhoud kon voorzien. Zij drukken ter zitting de wens uit een familie op te bouwen. Ofschoon verzoekende partij ter zitting de wens uitdrukt dat zij in België een familie wil uitbouwen, toont ze niet aan dat zij hiertoe niet in staat zou zijn in Griekenland waar ze internationale bescherming geniet en dus reeds langere tijd samenwoonde en leefde met haar echtgenoot. Hoe dan ook toont ze (hiermee) niet aan dat hun situatie in Griekenland een was van of dat bij terugkeer naar Griekenland een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt, zoals geduid door het Hof van Justitie in de reeds eerder aangehaalde relevante rechtspraak. Overigens werd eerder in de beschikking ook al gewezen op het familiaal netwerk en de financiële middelen waarover verzoekende partij beschikt, elementen waar zij ter zitting niet op ingaat.

Het volstaat geenszins om op algemene wijze een schending van artikel 3 EVRM op te werpen, doch het is aan verzoekende partij om deze *in concreto* aan te tonen, wat zij geheel nalaat. In dit verband kan ook verwezen worden naar hetgeen hierover eerder in de beschikking werd opgemerkt, in punt 6, waarbij verzoekende partij nalaat hierop in te gaan en er een ander licht op te werpen.

Dat verzoekende partij bezorgd is om het lot van familieleden in Gaza en de huidige (oorlogs)situatie aldaar, is ten eerste begrijpelijk, doch gelet op de internationale bescherming die zijzelf in Griekenland geniet en waarvan zij niet aantoonde dat deze niet langer actueel of toereikend is, is de verwijzing naar Gaza hier niet dienstig.

Wat betreft de echtgenoot van verzoekende partij, verwijst de Raad naar zijn arrest nr. 330 968 van 13 augustus 2025, waarbij diens beroep tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissing in het kader van diens volgend (derde) verzoek om internationale bescherming in België wordt verworpen.

6. Bijgevolg wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend vijfentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. HEIRBAUT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

M. RYCKASEYS

